

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HANDIGE HARRY

Monoloog voor kinderen

door

Joris van den Eynde

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1991

Nr. 1919

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

C.I.P. KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK ALBERT I
Eynde, Joris van den

Handige Harry : monoloog voor kinderen / Joris van den Eynde. -

Antwerpen : Toneelfonds J.Janssens, 1991. - 20p.; 30 cm.

ISBN 90-385-0110-0

Doelgroep : Toneelverenigingen

NUGI: 302

Wettelijk depot D/1992/220/46

ISBN 90-385-0110-0

cop. 1991 Toneelfonds J. Janssens/Joris van den Eynde

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelbeeld: centraal naar achteren toe staat een paneel. Op de grond rond het paneel ligt krantenpapier. Hierop staan enkele verfpotten, een fles White Spirit enz. Aan de courkant staat een tafeltje met een radio op, daarnaast een stoel en op de grond een bierflesje.

De acteur is het paneel aan het schilderen. De radio speelt op de achtergrond. Het doek gaat open.

Jef! Jef, waar zijt ge nu? Wat doen die gasten in de zaal? *(tot publiek)*
Mag ik eens iets vragen? Wat doen julie hier? Toneel? Vandaag?
Dat zal wel een vergissing zijn. Dat zal wel voor volgende week zijn.
Ik ben hier een paneel aan het schilderen.

Pas op, ik heb nog toneel gespeeld vroeger. Ik ben acteur geweest. Maar als schilder kunt ge veel meer geld verdienen. Als acteur moet ge u aansluiten bij een theatergezelschap, maar theaters hebben weinig geld, dus ze betalen slecht. En daar komt dan ruzie van. Ofwel moet ge zelf een theatergroep beginnen, wat ik ook gedaan heb. Maar dan moet ge ook zelf uw acteurs en uw dekors betalen. En waar moet ge dat geld vandaan halen? Door schoolvoorstellingen te spelen? Scholen hebben toch ook geen geld meer! Nu moet ik zeggen, in mijn tijd was dat ook al zo. Ik herinner me nog goed dat wij van onze directeur vanalles moesten doen om wat meer geld in 't laatje te brengen. Ik heb daar trouwens mijn bijnaam aan te danken. Weet je hoe ze mij vroeger noemden? Handige Harry! Eigenlijk heet ik Joris. Wel, dat wil ik toch vertellen: hoe ik aan mijn bijnaam ben geraakt. *(zet radio af)*

Wij moesten van onze directeur o.a. taarten verkopen. En dat deed iedereen het liefst, want als je nog maar tien taarten had verkocht, dan kreeg je een taart gratis mee naar huis. Méér nog, diegene die de meeste taarten had verkocht van de hele school, die mocht als beloning achter het taartekraampje staan van ons jaarlijks schoolfeestje. Wij noemden dat een Vlaamse Kermis. En dan kon je zo veel taarten smullen als je zelf maar wou. Je kan je dus wel indenken hoe iedereen er op uit was om toch maar zo veel mogelijk

taarten te verkopen. Alleen ik, ik had niet zo'n grote familie en kende ook niet zo veel mensen als de andere kinderen van de school. Ik zou waarschijnlijk wel een taart kwijtgeraken bij mij thuis en misschien ook wel bij de burens, maar verder wist ik het toch niet zo goed.

Hoe dan ook, op een mooie zonnige zaterdagmiddag trek ik er op uit. Ik had de papieren bij die moesten ingevuld worden en ik bel eerst aan bij mijn buurvrouw, Mevrouw De Smedt. 'Ring' *(als Joris)* "Dag Rosa, ik zou willen vragen aan Mevrouw De Smedt of ze een taart van mij wilt kopen. Mag ik even binnenkomen?"

Rosa was de werkvrouw van Mevrouw De Smedt en die dacht er duidelijk helemaal anders over.

(als Rosa) "Blijf met die vieze, vuile voeten buiten. Moet ik de hele dag blijven kuisen? Mevrouw De Smedt heeft nu geen tijd. Ze is boven in haar slaapkamer de koffers aan het inpakken. Ze vertrekt voor heel het weekeinde naar Parijs."

(als Joris) "Oh, dan kom ik eigenlijk net op tijd. Ah ja, als ze die taart nu bestelt, dan heeft ze die tegen dat ze terug is uit Parijs. Ik blijf hier wel wachten. Roept gij Mevrouw eventjes? Ik ben de buurjongen, van hiernaast... Mevrouw kent mij wel, hoor. Gij moet mij toch ook kennen, hè Rosa!"

(als Rosa) "Ik ben niet blind! Ik zie ook wel wie ge zijt. Gij zijt die kleine van hiernaast. Nee, nee, Mevrouw De Smedt heeft nu geen tijd. De taxi kan elk ogenblik aankomen om haar naar het station te brengen."

(als Joris) "Tja, dan heb ik pech gehad... Maar Rosa, gij hebt toch een dochtertje, Liselotje. Lust die geen taart?"

(als Rosa) "Liselotje heeft vorige week nog bij u thuis aangebeld om lootjes te verkopen en toen heeft uw papa ook niets gekocht, waarom zou ik dan iets van u moeten kopen? En maak nu maar dat ge wegkomt, ik moet Mevrouw dringend gaan helpen boven".

'Vlam'

(als Joris) "Ja, dat is nu ook niet meteen een denderende start te noemen. Ik zal maar eens proberen bij mijn buurman aan de andere kant, Henk, een Nederlander. Een hele vriendelijke meneer, die mij altijd goeiendag zegt als ik hem tegenkom op weg naar school. Die zal wel een taart van mij kopen."

(belt aan) 'Dingelingeling'

(als Joris) "Dag Henk. Wij moeten voor onze school taarten verkopen en nu zou ik willen vragen, of u misschien een taart van mij zou willen kopen?"

Een taart kost 100 frank en u kunt kiezen tussen alles wat hier op dit lijstje staat".

(als Henk) "Nou, wat leuk om jou nog eens te zien, joh. Nou ga ik jou eens iets zeggen. Jij gaat heel veel taarten verkopen, weet je dat? Ja, je spreekt keurig Nederlands, je bent heel beleefd, en dat jij dat durft, joh... Zo overal huis aan huis aanbellen... Nou, Doris, dat had ik nooit van jou verwacht. Voor mij... kom je helaas te laat, joh. Ja, je schoolkameraadje van hierover... Hoe heet ie nou ook weer? Jan, ja. Die is al bij mij geweest. En ik heb bij hem al een taart gekocht. Ik kan nou toch moeilijk nog een tweede taart erbij kopen. Dan krijg ik zo'n pens, joh! Hé... Je moet niet gaan lopen. Je krijgt nog wel iets van ome Henk! Wat dacht je nou. Hier, je lijstje. Anders kan je toch geen taarten meer verkopen. Nou, veel succes verder, hè Doris. Alsjeblieft."

(als Joris) "Dank u wel. En het is Joris, niet Doris. Dag Henk. *(tot publiek)* Waar kan ik nu nog naar toe? Oh, ik zou natuurlijk eens kunnen proberen in de winkels waar ik zelf af en toe eens iets ga kopen. Het boekenwinkeltje van Oscar en Marie. Daar ga ik heel veel kopen voor mijn school. Die moeten wel een taart van mij kopen."

Vijf minuten later. *(doet deur open)* 'Dingelingeling'. *(doet hem weer dicht)* 'Dingelingeling'. *(als Joris)* "Dag meneer Oscar. Ik zou iets willen vragen. Wij moeten voor onze school taarten verkopen en ik zou willen vragen of u misschien een taart of een paar taarten van mij zou willen kopen?"

Meneer Oscar is net bezig enkele boeken te rangschikken.

(als Oscar rechtstaand op de stoel) "'t Is niet waar! 't Is niet waar! Ik geraak nooit door mijn werk. Al die dozen zitten vol met schoolboeken en die moeten nog allemaal geklasseerd worden en zie, ik heb geen plaats. Alles staat vol. Ah ja, ik verkoop nooit iets. *(gaat van stoel af)* De kinderen komen hier wel om de minuut binnengevallen om vanalles te vragen. Dat komt door die bushaltes voor mijn deur. Dan gaat dat zo van 'Meneer, kunt u mij zeggen

welke bus ik moet nemen om naar het station te gaan, alstublieft, meneer?' Of 'Meneer, zie, ik heb geen uurwerk en ik zou moeten weten hoeveel tijd ik nog heb voor mijn bus komt. Dan kan ik nog een snoepje gaan kopen. Ja, ik zie het, u verkoopt ook snoep, maar dat lust ik niet. Ik lust alleen maar smoeletrekkers, meneer. Kunt u mij dus zeggen hoe laat het is alsjeblijft?' Of 'Meneer, zie... duizend frank, meneer. Ja maar, meneer, daar kan ik toch geen bus mee betalen, hè meneer. Kunt u dat alsjeblijft niet wisselen in kleingeld, alsjeblijft, meneer?' Ik zou ze verdekkeverdorie hun nek kunnen omwringen. Maar ja, ik heb geen krachten hè, ik heb geen krachten. Vlak voor dat gij hier binnenkwam, was hier nog een ventje en dat stond hier zo *(imiteert jongen die dringend plasje moet doen)* 'Meneer, meneer! Mijn bus komt zo meteen aan, en ik zou eigenlijk dringend nog een plasje moeten doen, meneer!' Ja maar, dat gaat toch niet hè, dat gaat toch niet. En daarbij, ventje, ik lust toch helemaal geen taart."

(als Joris) "Nee, u lust misschien geen taart. Maar uw vrouw, Marie, die kan daar anders wel mee weg, hè? *(imiteert Marie)* En u zegt dat u nooit iets verkoopt. Dat is toch ook niet helemaal waar hè meneer. Ik kom hier toch dikwijls om van alles te kopen voor de school. Ik kom hier wel twee of drie keer in de week voor stinkbommetjes en voetzoekertjes. Gisteren ben ik hier nog geweest voor de school. Ah ja, onze juf verjaarde. Ik heb toen nog van die foppralines gekocht. Ge hadt onze Juf moeten zien. De zeepbellen kwamen er langs alle kanten uit. Nee... Maar mijn 'pepe' die kent u zeker. Hij is nu op vakantie, maar anders komt hij hier elke dag. Hij koopt altijd van die boekjes... Hoe heten ze nu ook weer? Maar hier liggen ze. Die met die blote 'madammen' op."

(als Oscar) "Maar gij zijt het kleinzoontje van Prosper! Had dat dan meteen gezegd. Wacht eens even. Wacht eens even. *(roept naar boven met rug naar publiek)* Marie! Marie!"

(als Marie) "Ja Oscar, wat is er?"

(als Oscar) "'t Kleinzoontje van Prosper is hier. Hij vraagt of ge een taart van hem wilt kopen?"

(als Marie) "'t Is daar nu toch het moment niet voor! Maar goed, koop maar een taart van hem, dan zijn we van hem af."

(als Oscar) "Ons Marie zegt dat ze zo blij is dat ge bij ons langskomt en ze zou heel graag een taart van u kopen. Oh, ik moet dat hier invullen. Ja, dat wordt dan één bananetaart. Ons Marie eet alleen bananetaart. *(zoekt in zijn zakken naar balpen)* 't Is niet waar! 't Is niet waar! De kinderen komen hier altijd binnengevallen en dan vragen ze 'Meneer, ik moet mijn busabonnement nog tekenen. Hebt u niks om te schrijven, meneer?' En dan ben ik zo goed en zo idioot om mijn balpen te geven. En ze vergeten die altijd terug te geven. Ik zal dan maar weer een nieuwe pakken uit de la. Zeg, maar ventje, kunt ge dat nu zelf niet invullen? Want eigenlijk heb ik nog heel veel te doen. Ja? Alstublieft. En nu moet ge me verder met rust laten, want ik geraak er niet door hè. Ik geraak er niet door."

(als Joris) "Excuseer mij, meneer, maar ik moet u toch nog één keer lastigvallen. Wij moeten die honderd frank voor die taart wel vooraf ontvangen. Ik kan er ook niets aan doen. Dat moet zo van onze directeur."

(als Oscar) "Ah ja! Wacht dan eens even! Wacht dan eens even. *(roept met rug naar publiek)* Marie! Marie!"

(als Marie) "Wat is er nu weer, verdomme?"

(als Oscar) "Hoeveel moet Prosper nog betalen voor onze boeken, Marie?"

(als Marie) "Nog 999 frank, verdomme!"

(als Oscar) "Ja, ventje, ons Marie zegt dat uw grootvader nog 999 frank moet betalen voor onze boeken. Dat is dus 999 min 100... Dat is... Het machientje werkt weer niet. Jezus Maria!"

(als Marie) "Wat is er nu weer Oscar?"

(als Oscar) "Niets, Marie. Ik was gewoon tegen mijzelf bezig. *(tot publiek)* Als dat nu ook al niet meer mag. *(tot Joris)* 't Rekenmachientje doet het niet meer en dat komt allemaal door die bushaltes voor mijn deur. De kinderen vervelen zich bij het wachten en dan komen ze mij 'de duvel aandoen'. Eentje komt er naar mij om mij bezig te houden en ondertussen sluipt er een ander kindje naar mijn rekenmachientje en pikt daar alle batterijtjes uit. Ik zal het dan maar uit mijn hoofd berekenen. 999 min 100 dat is... Dat doet zo'n zeer hè... *(tot publiek)* Hoe zegt ge? Achthonderdne...nee, nee... Achthonderdachtentachtig zeker? Achthonderdnegeven-negentig? Luister, jullie zullen het wel beter weten. Jullie zitten op